

XX
 X X
 X X
 X X
 X X
 X O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N X
 X X
 X X
 X X
 X X
 XXX

Groesbeek 27 maart 1990. Eerste deel.

Goeden avond, vrienden.

Ik zou zeggen vertelt u maar waar het over gaat.

+ Deze vraag is binnen gekomen: Hoeveel van uw informatie mag je aan anderen doorgeven? En hoe moet je weten wat de ander wél kan verwerken en wat niet. Zijn daar grenzen voor en zijn daar richtlijnen voor?

- Het is betrekkelijk eenvoudig. Onze informatie is natuurlijk niet voor 100 % juist, maar zeg dat we voor 80, 90 & misschien dan zitten we aardig in de goede richting. Mocht u dat aan anderen doorgeven, u kunt het proberen maar als u de bron erbij vermeldt, luisteren ze al niet meer. Wat betreft hoe je weet wat een ander kan verdragen dat is heel eenvoudig. Begin met een eenvoudig stukje. Als zo iemand vraagt dan kan hij meer verwerken en dan geef je hem wat meer. Maar als hij niet vraagt, dan laat je het erbij.

De beoordeling is heel eenvoudig. De belangstelling van degenen die reageert is mede bepalend voor wat je die ander kunt vertellen. U moet één ding niet vergeten: alles wat occult heet, een ander woord voor duister oftewel nog niet algemeen bekend, dat wekt altijd een zekere weerstand op. Naarmate men meer op de redelijkheid is toegevoerd, zal de neiging om de toch ook sterk emotioneel gekleurde geestelijke zaken weg te drukken, groter zijn.

Ik dacht dat ik de vraag had beantwoord.

+ Ja, beslist. Het punt is alleen dat wij toch met een bepaald probleem blijven zitten. We hebben hier dus het één en ander gehoord en je krijgt toch het idee dat je hier ook wat mee wilt gaan doen. Dat kan ook soms wel. De vrager bedoelt dus in hoeverre mag je deze gegevens doorgeven en in hoeverre kun de ander helpen deze gegevens werkelijk opte nemen.

In de eerste plaats mag je dus alle gegevens doorgeven, maar of ze begrepen worden is een andere vraag. Dat is dus punt 1. Vanuit jezelf er iets mee doen.. wanneer je de manier van denken volgt die je leert dan kom je als vanzelf terecht in een balans tussen rationaliteit en emotionaliteit. De gevoelswereld gaat dan onmiddellijk redigeren. wat dan verstandelijk aanvaardbaar wordt geacht. En als u een ander kunt aanvoelen dan ziet u als vanzelf wat u voor die ander kunt doen met de dingen die u kent of beseft heeft.

Het is dus een proces dat niet volgens regels verloopt omdat het mede afhankelijk is van uw eigen gevoeligheid en daarnaast van uw eigen, ja ik zou haast zeggen indoctrinatie. Ook al proberen we dat altijd weer te vermijden. De wijze dus waarop u uzelf geleerd hebt om hersenwerking en de gevoelswerking samen te laten vloeien tot één geheel. Je kunt hier namelijk geen werkelijke scheiding tussen maken.

Een groot gedeelte van de waanzin in de wereld, excuseer deze uitdrukking, ontstaat doordat mensen emotioneelⁱⁿschijnbaar redelijke argumenten bezig gaan en daardoor niet meer in staat zijn te beseffen dat hetgeen voor hen vanzelf sprekend is, voor een ander onaanvaardbaar blijft.

+ Ja daarom en dan vergrijp je je gauw aan een ander.

- Ja ik denk dus dat u het moet zien op ongeveer dezelfde wijze waarop een bepaald soort politici pleegt te preken. Welluidend, indrukwekkend en tenzij u precies weet wat ze bedoelen, nietszeggend. Wanneer je dus aanduidt dat er bepaalde kennis of mogelijkheid bestaat, laat u het aan de ander over om daarop te reageren. Je kunt niet iets aan een ander geven er is altijd een wisselwerking. Je kunt ook niemand gewoon iets geven wanneer hij het niet aanneemt.

+ Maar de vraag van een ander is vaak inderdaad een behoefte en het is vaak heel interessant om daarover te praten.

- Ja, dat ben ik met u eens. En die sensatie belustheid die neemt u rustig. U neemt het au serieux tot u bemerkt dat het beter is om er gezamenlijk over te lachen. Het is dus eigenlijk heel eenvoudig. Zover als iemand het kan verwerken, mag je hem wat vertellen. Méér dan hij kan verwerken kun je hem niet vertellen, er is dus geen bepaalde grens. Er is alleen één ding en dat moet je goed in de gaten houden, je moet niet met een soort zendingsdrang de boodschap verkondigen.

Laat het altijd licht en speels blijven als het éven mogelijk is. Hierdoor bereik je dan contact met je medemens, een hoger begrip-drempel wederzijds dan zonder dat bereikbaar is en eindelijk ook begrip voor de betrekkelijkheid van de dingen. Want alle dingen zijn betrekkelijk. Relativisme is denk ik nog steeds iets in de wereld wat ze niet al te graag hanteren. Maar het is toch zo: wat voor de één goed is kan voor de ander kwaad zijn. Wat voor de één aanvaardbaar is, is voor de ander onvoorstelbaar. Wat de één juist acht is voor de ander een mistoestand. En zo kunnen we verder gaan.

Bij voorbeeld over Litauwen. De Litauwers hebben geen ongelijk als ze zeggen: we zijn een zelfstandige staat geweest en dat willen we weer worden. Aan de andere kant, er zit tussen de 25 tot 27 % Russische bevolking daar, echte Russen, die kun je niet zonder meer in de steek laten. En zelfstandigheid is denkbaar, maar dat moet dan geregeld worden. Wanneer je dat zonder meer en direct doorzet dan komt er een noodsituatie waarbij inderdaad geweld onvermijdelijk wordt.

Omdat men niet wil begrijpen dat bepaalde processen tijd nodig hebben. Kijk, als u pootaardappelen uitzet, gaat u ze ook niet omspitten.

Ze moeten eerst tijd hebben om te groeien. En op dezelfde manier is dat met deze situatie. Wat Gorbatsjof dus zal moeten doen uiteindelijk is zijn poot stijf houden. Maar aan de andere kant is er ook iets te zeggen voor de behoefte van de mensen in Litauwen, wat dat betreft is Estland net zo goed om weer een zelfstandig land te worden. Ze realiseren zich daarbij niet in hoeverre ze van Rusland afhankelijk zijn. En ze kunnen zich nog veel minder voorstellen dat het heel erg lang zal kunnen duren eer men weer die handelswelvaart heeft opgebouwd die vóór de wereldoorlog voor deze staatjes heeft bestaan.

En daarom moet je dus relatief denken. Je moet begrijpen dat er altijd twee kanten aan een zaak zijn. En dat betekent ook dat je nooit een standpunt kunt innemen en dit absoluut juist achten. Op het ogenblik

dat je dat doet, ben je door je eigen emoties blind voor een deel van de werkelijkheid. En wanneer dat bij iemand die naar u luistert gebeurt, trek u er niets van aan. Van zijn standpunt uit kan hij ook gelijk hebben. En als hij er gelukkig mee is, dan is het misschien beter dat hij met zijn eigen illusie gelukkiger is dan dat hij met die van u in de problemen komt. Nietwaar? Is het nu beantwoord voor u?

+ Ik dacht het wel. Er is hier op aarde behoorlijk verwarring over het één en ander, zou u daar iets over kunnen zeggen? Iets over het leven in ons milieu en met ons milieu.

Ja, het leven heeft de neiging om zichzelf in stand te houden. Er zijn perioden geweest dat dat niet kon. We hebben in een betrekkelijk korte tijd alle grote sauriërs uit zien sterven. Maar de mens is zodanig verdeeld en heeft zo veel verschillende raciale mogelijkheden, zodanige doelzeggings, veerkracht als het er op aankomt, dat het menselijk ras wel blijft bestaan. Ook wanneer het milieu heel sterk verandert. Mits die verandering niet al te plotseling komt.

En wanneer u dat in de gaten houdt dan moet u dus niet zeggen dat we bang zijn dat de mensen uitsterven. Maar u moet wel zeggen dat er omstandigheden bestaan op het ogenblik op uitbreken waardoor vele mensen toch wel wat meer moeilijkheden zullen krijgen om in leven te blijven. Dat de meeste mensen denken dat het milieu op het ogenblik ontzettend belangrijk is, is verheugend. Omdat het niet anders kan. Doodgewoon omdat de mens niet het enige wezen van belang op aarde is.

Wanneer we denken aan ecologische verbanden, zien we dat een ecologisch evenwicht nooit permanent is. Het is altijd een schommelende beweging. Wanneer er te veel leeuwen zijn, worden er te veel gazellen enzovoort gejaagd, dus sterven een aantal leeuwen uit van de honger. Wat overblijft zijn de betere, de sterkere. Maar omdat er dan zo weinig leeuwen zijn en het een tijd duurt voor er weer intens gejaagd wordt, neemt het aantal gazellen weer toe.

Dat is nou een heel simpel voorbeeld. Op dezelfde manier kun je kijken dan komen er allerlei gifstoffen, zeker en daardoor komen er algen. Die algen zijn niet erg prettig en de mens vindt ze niet mooi en lastig. Maar die algen die sterven af, vormen weer een voedingsbodem. Deze voedingsbodem zal de gasinhoud van het H₂O, het water, veranderen. Er komen andere stoffen in. Dat betekent weer dat andere waterdieren daardoor beter kunnen leven. Alleen wat er is, ja dat verdwijnt.

Die bodem, natuurlijk die bodem is voor een deel vergiftigd maar aan de andere kant zoekt men de oplossing nu door het verwijderen zonder meer. Dat is natuurlijk dwaasheid want er zijn planten die zich bijzonder bezighouden met een sterke opname van ijzeren dat zou je voor andere elementen eveneens kunnen kweken. Je zoudt gewoon gewassen moeten vinden die uit de bodem al die stoffen weer uitpuren die het evenwicht verstoren. Bestrijdingsmiddelen helpen om een betere oogst te krijgen, dat is ongetwijfeld waar. Gelijktijdig echter nemen ze een grote tol van alle natuurlijke bestrijders van ziekten en insecten, die normaal aanwezig zouden zijn. Wij gaan ecologisch bouwen maar de omgeving is en blijft vergiftigd. Wat u krijgt is dus niet zuiver natuurlijk meer. Het is alleen minder direct bespoten enzovoort. Voordat die aarde terug kan keren naar die oude toestand moeten er zoveel eeuwen verlopen dat dat niet denkbaar is.

Het enige dat je kunt zeggen is dat er nieuwe evenwichten moeten ontstaan en de mensen moeten daar naar toe groeien. En u realiseert zich waarschijnlijk niet in hoeverre u dat zelf al gedaan hebt. Als u in een grote stad bent dan ademt u daar allerlei uitlaatgassen etcetera in en u denkt er eigenlijk verder niet over na. Maar als u nu iemand uit Rome, dat was toen toch ook een grote stad, daar neer zoudt zetten dan zou die binnen zeer korte tijd astmatisch zijn en andere kwalen ontwikkelen omdat hij zich daar niet bij kan aanpassen.

U hebt dat al generaties lang gedaan. U bent op het ogenblik bezig om u aan te passen aan de gevolgen van de industrialisatie, inclusief de uitstoot van schadelijke stoffen etcetera. En over een aantal generaties zullen er mensen zijn die zonder die voor u zo verwerpelijke giftige stof niet eens kunnen leven. Zoals er planten zijn en mossoorten die zich op het ogenblik juist in verontreinigde gebieden ontwikkelen omdat zij nu voordeel hebben van de gifstoffen en gelijktijdig de groei ruimte krijgen waar hun normale, natuurlijke concurrenten als het ware verdwijnen.

Dus als je daarover praat dan zeg je ja, die betrokkenheid met het milieu.... het is goed dat het gebeurt natuurlijk. De mens moet leren dat het een samenleving is tussen al wat er aan leven op aarde bestaat en niet alleen maar een menselijke dictatuur die technisch bepaald wordt en waarbij zelfs het menselijk welzijn of geluk uiteindelijk maar een nevenrol speelt. Daarom vind ik het goed, maar je kunt ook overdrijven. En ik geloof dat die overdrijving op het ogenblik een grote rol speelt.

Er zijn dingen gezegd van dat mag niet meer en dat kan niet meer, waarbij men achter vergeet dat bepaalde processen, bij voorbeeld kazen die op het ogenblik overal afgekeurd worden, nu gepasteuriseerd moeten zijn en weet ik wat al meer. Die zijn eeuwen lang gegeten met die sporen van schimmels zonder dat iemand daar schade van had. Dat was normaal. Ik denk dat het uw wereld zó goed gaat dat het op het ogenblik de mode is om te zoeken naar datgene wat in die welvaart schadelijk kan zijn.

En daardoor gaat men een verkeerde kant uit. Men moet niet zoeken naar welvaart en ook niet naar een absoluut zuiver milieu, men moet zoeken naar wat welzijn heet. Met andere woorden men moet zoeken naar een bestaan waarin de natuur voor jou een rol kan spelen, waarin een wisselwerking bestaat emotioneel en anderzins tussen jou en dat andere leven op aarde en waarbij je jezelf gelukkig kunt voelen zonder voor dat geluk van allerlei kunstmiddelen en ingrepen afhankelijk te zijn.

+ Maar blijft er genoeg water voor de mensen?

- Oh er is water genoeg en wat dat betreft, als het grondwater te vuil wordt dan destilleert u zeewater, oceanen vol!

+ Maar het grondwaterpeil zakt toch enorm in het land, dat schijnt toch een heel groot probleem te zijn.

- Dat is inderdaad een probleem op het ogenblik, maar dat zal binnenkort wel weer stijgen. Dat is dus een proces dat regelmatig optreedt.

U moet zich wel realiseren dat grondwater hier normalerwijze tamelijk hoog stond, maar dat er ook gebieden zijn waar je 80 tot 90 meter moet graven voordat je het eerste grondwater aantreft. Problemen? Ja, als je wilt behouden wat er is, komen er problemen, anders moet alles zich aanpassen. En dát is nou juist het grote probleem. Aan de ene kant wilt u alles houden zoals het was en aan de andere kant wilt u alles beter, nieuwer, gemakkelijker kótom noem maar op.

Alles meer modern hebben. Maar je kunt toch niet beide dingen gelijktijdig hebben. Je kunt van heel Nederland een antiek museum maken en kun je binnen de perken, want je krijgt toch altijd te maken met luchtverontreiniging, waterverontreiniging en zo van alles, maar dan zou je inderdaad een groot gedeelte van dat oude kunnen behouden. Maar zo lang Nederland ook industriëel bezig blijft, zolang Nederland ook probeert om een voortdurend groter opkomen te kweken als staat, zullen we moeten zeggen dat het eenvoudig niet kan.

Er zijn verontreinigingen die ik veel ernstiger vindt. Zoals bij voorbeeld de toenemende neiging van de mensen om alles te weten over datgene waar ze recht op hebben zonder te begrijpen dat er altijd tegenover een recht iets anders moet staan. Dat kan een verplichting, dat kan een taak zijn, maar er moet iets tegenover staan. Kijk, daardoor krijg je juist dat iedereen zegt: als het mij nu maar goed gaat, dan komt de rest er niet op aan.

Dan denk je niet in termen van gemeenschap, dan denk je in termen van: ik en de gemeenschap die verplicht is om mij te geven wat ik denk dat ik waard ben. En het is die verontreiniging die indirect aansprakelijk is voor de onverantwoordelijkheid van bepaalde industriële ondernemers, maar ook van de automobilisten op de weg. Van de landbouwers en hun protesten, maar ook van de ambtelijke indicaties en raadgevingen die meestal nergens op slaan.

Als iedereen zegt ja maar als dat van de regering komt dan zorgen ze daar ook voor. Het is mijn recht om dat te eisen. En ze vragen zich niet af of zij zelf ook nog verantwoording hebben. En als je daarmee begint dan krijg je dus in feite een grote verzameling aan anarchische slaven die alleen door een dictator met zijn jacht-honden en zijn meuten in bedwang gehouden kan worden.

En dan is het: dog eats dog.

+ Zou het zó ver komen?

- het is hier en daar al zo ver.

+ Kan dat niet voorkómen worden?

- Niet zo snel. De zelfzucht is langzaam maar zeker geïnstitutionaliseerd, zoals dat met een deftig woord heet. Met andere woorden er hebben zich belangen gemeenschappen gevormd die niet kijken naar het geheel maar alleen naar zichzelf. En die op grond daarvan het geheel aan hun eisen voortdurend opofferen. Of dat nu is door giflozingen of gifstortingen, olielozingen op zee omdat het goedkoper is, of dat het een kwestie is van stakingen van arbeiders, men vraagt zich niet af of het kan men zegt dat moet, het is ons recht.

Maar men vraagt zich niet af welke verantwoordelijkheden men daarmee op zich laadt. Hoe dit weer verandert? Dit verandert als vanzelfsprekend op het ogenblik dat blijkt dat je om rechten kunt schreeuwen, maar dat er niemand meer is die in staat is dat recht te verschaffen. Dan ga je weer denken hoe kan ik voor mijzelf zorgen, want dat is toch weer de basis dat ik aan mijn recht kom. Dan kom je als vanzelf in een leefgewoonte waarbij je dus als vanzelf de aansprakelijkheid neemt, vanuit jezelf de dingen doet, vanuit jezelf nadenkt, zelf selectief wordt. En dan probeer je jezelf onafhankelijk te maken van instellingen en instanties. En op dat ogenblik begint instelling, trust of wat dan ook te wankelen en kunnen ze alleen door zich aan te passen aan het nieuwe begin van de mensen zich nog enige tijd handhaven. En wel door voortdurend hun eigen werkingen en invloed te verminderen. Dat is een proces dat kan wel een halve eeuw of iets langer duren. Dat is allang bezig. Er bestaat een spreekwoord dat zegt: in het land der blinden is

één oog koning. En iemand die voortdurend bezig is met zijn eigen werk maar oog heeft voor anderen, kan wel tegen zich zelf zeggen dat hij niet is, zoals die anderen. Dan denkt u maar aan de fari-zeërs in de tempel: o Heer, ik dank u dat ik niet ben als deze! Maar de tollenaar die toegaf dat hij wel wat gedaan had, kwam er beter af, hij dacht dat hij het zo goed had gedaan. Het eigenaardige: deze wereld is vol van goedwillende mensen die volkomen blind zijn voor het feit dat ze eigenlijk alleen bezig zijn hun eigen welzijn te continuëren ten koste van anderen.

Deze cyclus is er altijd geweest maar laten we zeggen in de laatste 25 eeuwen was het nog altijd zó dat er kleinere gemeenschappen waren. Kleine gemeenschappen zijn overzichtelijk en vormen daardoor ook gelijktijdig een beperking van datgene wat men zich kan permitteren behalve misschien een paar Hoge Heren. Maar ook daartegen wordt dan door de gemeenschap een zeker verweer opgebouwd. We hebben nu langzaam maar zeker al die gemeenschappen af zien breken.

Dan bedoel ik dus de uit verschillende beroepen, soorten van mensen en geloven opgebouwde gemeenschap en daarvoor in de plaats is nu gekomen een betrekkelijk losse groepering. Laat ik het zó zeggen: vroeger was het kalksteen, nu is het zand met hier en daar grove korrels. Dus de samenhang van de gemeente is veel minder geworden. Daardoor is de enige binding een kunstmatige. Dat is dan het ideaal.

Of dat is gekomen in een vaderland of dat dit is het ware geloof of misschien voor sociale rechtvaardigheid, dat maakt weinig uit. We gaan wel uit van een emotionele behoefte om toch ergens bij te horen, maar kunnen daar alleen bij behoren wanneer we onze eigen kritische vermogens uitschakelen. Hierdoor komen we in conflict situaties die ons uiteindelijk weer dwingen om onszelf te worden maar dan staan we weer alleen, dan staan we weer buiten de groep.

Dat heeft die losse opbouw van gemeenschappen veroorzaakt die op het ogenblik kenmerkend is, praktisch overal in. Bij voorbeeld in Zuid-Azië. In China is het al sterker geworden. In Turkije zie je nog deze gebondenheid dalen. Ga je bij voorbeeld kijken in Griekenland dat is op het punt te verdwijnen, kijk je naar Italië dan is het er helemaal niet meer. Dan blijven alleen de ideële zaken over. Zo kun je kijken naar Nederland. Dat is een grote verzameling van met elkaar één taal sprekende individuen die hun eigen anarchische inbreng (beteugelen door idealistische neigingen te vertonen en daarover te spreken, waarop ze eisen stellen aan anderen, niet aan zichzelf, om deze idealen eindelijk eens waar te maken.

+ Kan het ook zijn dat het iets te maken heeft met de overgang van het ene tijdperk naar het andere?

- Je zou kunnen zeggen dat het er iets mee te maken heeft. Maar wat er veel meer mee te maken heeft is het ontwakend bewustzijn dat er bij allerlei groepen en dan moeten we wel begrijpen dat ze niet realistisch zijn. Deze groepen zijn in feite zó éénzijdig dat ze voor een groot gedeelte zichzelf weer te gronde richten.

Maar dat hindert niet. Wat overblijft is een verandering van gehele mentaliteit. En als deze mentaliteit dan wordt gevolgd door een samengaan dat gestoeld is op gedeelde gevoelens en begrippen en niet meer op apodyctische stellingen dan kunnen we zeggen: ja dan is Aquarius inderdaad al een aardig eind op weg en wat er op het ogenblik overal gebeurd, dat hangt daar wel degelijk mee samen.

Fontstaat

In, laat ons zeggen 1920, '25 was de mars van de Viëtnam-veteranen op Washington niet mogelijk geweest. En evenmin denkbaar en mogelijk geweest de opmars van de gekleurde bevolking. Dat was niet denkbaar. En in die jaren was het ook niet mogelijk geweest dat in Zuid-Afrika allerlei demonstraties en opstandigheden werden vertoond door de grote groepen kleurlingen die niet eens tot dezelfde stam behoren. En zo kunnen we doorgaan. En als u ziet wat er op het ogenblik gebeurt met een heel klein beetje glasnost dan zult u het ook wel met mij eens zijn dat het eigenaardige ontbindingsproces van het socialistisch tsarenrijk kenmerkend is voor de gebeurtenissen van deze tijd.

Iets dergelijks zien we ook in China. Omwentelingen zien we ook op het ogenblik in Japan, waar ook onaantastbare kasten nu ineens met hun fouten worden geconfronteerd. En zo gaat het overal op de wereld. En dan kun je wel de oude leuzen blijven aanheffen, maar het is net of ze niet veel meer uithalen. Je kunt de oude dogma's blijven verkondigen, ze zullen met de mond hun geloof erin belijden. Maar gelijktijdig handelen ze alsof die stellingen niet bestonden.

We zien het met de wetten. Men probeert de gemeenschap steeds beter te regelen door steeds grotere hoeveelheden wetten aan te slepen. En wat is het eindresultaat? Dat er zoveel wetten zijn dat niemand ze meer kan kennen. Ieder, op grond van deze al dan niet aanwezige onkunde, gaat eenvoudig zijn eigen gang. Dat zijn toch dingen die krankzinnig zijn. En dat is nu datgene wat er gebeurt in Aquarius.

Dan zegt u we zitten tussen de wal en het schip, nee u zit op het overzetpontje. Als je maar niet denkt dat de andere oever het beloofde land is, want dat is het zeker niet. Het is alleen een nieuw begrip.

+ Watwacht ons eigenlijk in Aquarius?

- Aquarius heeft anarchistische tendenzen. Dat wil zeggen er komt een steeds groter verweer tegen een bewind dat niet in staat is zichzelf aannemelijk te maken. Of zijn maatregelen te verklaren of aannemelijk te maken.

We krijgen gelijktijdig te maken met de neiging van mensen om de massa dan maar te verlaten en een eigen weg te gaan. En dat betekent bij voorbeeld dat in vele opzichten kleinere bedrijven steeds meer en gemakkelijker zullen gaan functioneren, terwijl de juist zeer grote bedrijven moeilijkheden krijgen omdat ze niet, economisch gezegd niet in het rechte stuk van de "Goudse Kromme" kunnen functioneren. Ze hebben te veel noodzaak aan te veel personeel, overhead heet dat, om te komen tot een productie die nog rendabel schijnt. Als die rendabiliteit vergroot zou moeten worden zou men het product moeten vervalsen.

En dat gebeurt op grote schaal op het ogenblik. Als u dat allemaal ziet dan zegt u van Aquarius mogen we eigenlijk wel verwachten dat heel veel dingen duurder worden, maar beter en dat heel veel door de reclame geschapen waren, verdwijnen, langzaam maar zeker spoken worden. We zullen zien dat de neiging om alles van A-Z te regelen, voortdurend wordt gefrusteerd en enkelen daardoor met een zekere koppigheid zal proberen om zijn eigen idee daarover door te zetten.

Het resultaat is dat de overbodigheden voor een groot gedeelte worden opgeruimd en gelijktijdig misstanden te niet worden gedaan. Van Aquarius kunt u verwachten een zekere ruimheid van denken bij de mensen. Men zal veel meer dingen willen aanvaarden. Gelijktijdig zult u zien dat Aquarius echter de neiging aanmoedigt om wanneer je iets niet aanvaardbaar vindt om zelf en zeer nadrukkelijk stop!

te roepen. Dus niet meer om de politie roepen als de buurman zijn vrouw slaat, maar naar boven gaan en de buurman slaan. En dan zal denk ik een groot gedeelte van de huidige structuur en de sociale, de economische, de politiek ongetwijfeld ook de religie aantasten en in waarde doen veranderen.

+ Maar zal er minder egoïsme zijn?

- Er is heel veel wat egoïsme wordt genoemd en voortkomt uit egotisme. Een soort zelfverering omdat men zich zelf beschouwt als middelpunt van het leven wat de dichter bezong: ach God, de wereld sterft met mij als ik niet meer denk, en waar blijft gij als ik straks dood ga? Dat vond ik een heel mooi gedichtje, maat het is helemaal vanuit jezelf gerekend.

De mens vanuit zijn huidige situatie moet vanuit zichzelf kijken en reageren. En hij wordt daardoor egomaan. Terwijl een groot gedeelte van zijn egomanie voert tot handelen dat zeker in de ogen van anderen egoïsme is.

+ Is het meer individuëel?

- Dat is zeer individuëel. Het egoïsme van de één is: ik kom je de waarheid verkondigen en dan moet je luisteren. Het egoïsme van de ander is: als het mij maar goed gaat dan kun jij het best met een hoop minder af. Er zijn krankzinnige dingen gebeurd in de loop der tijden en misschien mag ik u herinneren, ik denk niet dat het zo lang geleden is, aan een tweede Kamerdebat over bezuiniging, waarbij onder meer zwaar werd gevochten over de vraag of een dienstauto voor een kamerlid nu voortaan 80.000 gulden mocht kosten of tot 120.000. Het ging over bezuinigingen!

In plaats dat ze aan die mensen een witte fiets hadden gegeven of een spoorabonnement. Maar goed. Dergelijke dingen moet je niet zien als een egoïsme, ze bekijken het vanuit zichzelf... en ik heb toch gemotoriseerd vervoer nodig! en ik moet tijdens dat vervoer in staat zijn om wat werk te doen. Dat kan ik toch ook niet doen in een Deux-Cheveautje! Daarbij realiseren zij zich niet dat dat datgene wat zij voor zich opeisen door anderen betaald wordt.

+ vraag over de agressiviteit van nu.

- Ongtwijfeld, maar dat heb je op het ogenblik ook. Er zijn vredesbewegingen op het ogenblik die zo fervent zijn dat als je zegt dat je niet gelooft wat zij zeggen dan slaan ze je de hersens in. Zo vreedzaam zijn ze. Fanatisme, dat zal zeker nog 300 jaar blijven bestaan. Dat fanatisme voor de mens gelijktijdig ook een vorm van bestaansrechtvaardiging is en hem daardoor de gelegenheid geeft zichzelf anders te zien dan hij is.

+ En hoe zou het gaan met het fanatisme van het Israelitische volk?

- Dat neemt toe ongetwijfeld. En we mogen ons zeker niet verweren tegen dit fanatisme, zolang het onderling bestaat. Waar we ons altijd zullen moeten blijven verzetten dat men op grond van politieke opvattingen eisen stelt aan anderen.

Dat doen ze wel, maar neem me niet kwalijk, als u een hond hebt en u geeft hem elke keer als u naar de keuken gaat een koekje een paar dagen, komt u de keuken niet meer uit vóór u hem een koekje hebt gegeven. Dat is gewoon een conditionering. Als je het vraagt en je schreeuwt hard genoeg dan krijg je het, in alle landen. In Nederland en in Azië precies hetzelfde. Maar laten ze dan leven onder die wetten en laten die wetten dan zó fervent worden toegepast dat uiteindelijk veel meer mensen zeggen: maar dat kan niet. Alles wat té ver gaat, doodt zich zelf.

+ Zal er dan in Aqarius ook weer oorlog en strijd zijn?

- Ik geloof niet meer in een oorlog waarin men elkaar met atoombommen te lijf wil gaan. Ik geloof echter wel aan een voortdurende nadjver tussen groepen die zo nu en dan in een vechtpartij kunnen ont-aarden. Ik geloof wel degelijk in een voortdurende strijd om beter te zijn dan een ander op beroepsgebied bij voorbeeld en op econo-misch gebied. Ik denk niet dat je deze trekken weg kunt halen uit de mensheid, zonder tegelijkertijd die mensheid te ontwaarden.

Laat ons één ding niet vergeten, de mens is een omnivoor die kan denken. Dus eigenlijk iemand met de grondwaarde van een zwijn eh bij voorbeeld een leeuw, die aap uithangt.

+ Waarom dan altijd met geweld?

- Nou, dat is heel eenvoudig. Omdat de nationaliteit van de geest alleen daar kan bestaan waar de volledige aanvaarding van de eigen werkelijkheid in persoonlijkheid plaats vindt. Terwijl bij u de maatschappij grotendeels is opgebouwd op de maskering van de werke-lijkheid die je bent. En dat verschil betekent dan heel veel redenen om je af te zetten tegen die buitenwereld of om geweld uit te oefenen. En dus niet meer aanwezig zijn.

Wat overblijft is een begrips strijd. Maar de taal is de uitwisseling van denkbelden en dat kan alleen op grond van harmonie zijn. Waar harmonie niet bestaat, is de communicatie onderbroken. Maar gelijktijdig de mogelijkheid om elkaar of elkaars wereld te beïnvloeden. Daar kan strijd der geest niet zo bestaan. Het zou alleen kunnen be-staan als twee verschillende groepen zich bij voorbeeld zouden kunnen richten op aarde of op een andere sfeer, die ze dus kunnen manipuleren en dan kunnen ze in die manipulaties hun strijd uitvoeren. Maar ze kunnen ze niet herleiden tot hun eigen niveau en daar de feiten uit-vechten. Voldoende?

Juist, de wacht is gewisseld (de band is omgedraaid) waar gaan we het nu over hebben?

+ Nou eerlijk gezegd geloof ik dat ik de vraag verkeerd gesteld heb. Zou ik hem misschien beter zé kunnen stellen: leven in ons leefmilieu en leven met ons leefmilieu, heeft u daar iets over te zeggen? Want het punt is dat het leefmilieu dat wordt langzamerhand hier beneden voor heel veel mensen bijzonder moeilijk. Hoe onttrek je je aan dat leefmilieu of omgekeerd hoe schakel je in dat leefmilieu en doe je iets zinnigs?

- Nou, dat is eigenlijk heel eenvoudig, ik heb daar eigenlijk al ant-woord op gegeven.

+ Maar dat is mij dan ontgaan, sorry, hoor!

- Dat neem ik u niet kwalijk, maar begrijp één ding goed: uw leef-milieu, menselijk gezien in zijn totale samenhang is opgebouwd op een stelsel van onderlinge afhankelijkheden waaraan je hebt te con-formeren, omdat de consequenties van het niet-conformereren voor de meesten onaanvaardbaar zijn. Op het ogenblik echter dat je je eigen leven gaat kiezen en de consequenties daarvan aanvaardt, ben je vrij.

En dan blijkt dat het milieu voor jou iets is dat je van buitenaf kunt bekijken en voor een deel zelfs kunt hanteren en manipuleren wanneer je dat wil. Het is opvallend dat in uw wereld een zekere mo-raliteit, burgerlijk en andere, wordt gepredikt, maar dat degenen die daardoor hun macht behouden of rijker worden etxetera, juist zelf die moraliteit niet meer bezitten. En daardoor in staat zijn de anderen te manipuleren. Dat heb ik met andere termen zo straks uitvoerig ge-zegd.

+ Ja, maar dit komt bij mij duidelijker over, maar dat kan aan mij liggen.

- Ongetwijfeld, want ieder begrijpt het beste wat in hem zelf leeft, als het door een ander verwoord wordt. Moet u even over nadenken!

+ Ja, bedankt dan.

- Hadden we nog meer?

+ Ja, u begrijpt wel het wordt een beetje een ratjetoe. We hebben nog veel vragen die we graag beantwoord willen hebben. Daardoor krijgen we verschillende onderwerpen. Er is ook gevraagd of wonderkinderen gegevens meenemen uit vorige levens. Is dat mogelijk?

- Dat is algemeen in die zin mogelijk dat elk leven dat je hebt, brengt je ervaring met zich mee. Zeker de ervaring van de belangrijkste punten in je leven. Ze zijn voor de geest gelijktijdig een beeld van wel en niet doen. Het is hetzelfde ervaringsbeeld wat een kind krijgt dat zijn vingers eens aan de haard heeft gebrand. Dus er beter niet aankomen. maar eerst heel voorzichtig voelen of het al koud is.

Op die manier leer je dus. Er zijn dingen waar je ontzettend graag mee bezig bent en als je die dingen in een leven hebt begeerd en beleefd dan zal de neiging bestaan om bij een volgende incarnatie daar rekening mee te houden.

+ In hoeverre dar rekening mee te houden? Word je dan niet eenzijdig of is de eenzijdigheid juist het wonderkind?

- Nee. Het wonderkind is het resultaat van een meestal op eenzijdige elementen gebaseerde incarnatie, waarbij een erfelijke begaafdheid wordt gezocht die aangepast was aan de uitingsbehoefte die men bij zichzelf veronderstelde, waarna het wonderkind de talenten die het eigenlijk liever zou inwisselen voor iets anders maar door de omgeving gedwongen wordt om ze verder te etaleren en uiteindelijk niet beter meer weet dan dit is mijn leven.

Dat is een wonderkind, dat is dus heel vanzelfsprekend.

+ Jawel, maar mijn vraag is dus in mijn onbegrip: bij sommige mensen is het gordijn van de vorige levens niet volledig gezakt. Ze krijgen gegevens mee die andere mensen beslist niet mee krijgen die aan een nieuw leven beginnen.

- Nee, je moet het zó zien dat er wonderkinderen zijn die niet in reïncarnatie geloven en u hoeft er ook niet in te geloven. U hebt onbewust een bepaalde oriëntatiedrang, een vorm van door de ervaring bepaalde eenzijdigheid van reactie die in uw hele leven het verdere verloop stuurt binnen de bestaande mogelijkheden in de richting die bepaald wordt op het ogenblik van incarnatie.

Maar het is een koers, het is een kompas. Het is dus niet een dwang. Dat vergeten de meeste mensen. Of u dat nu bewust beleeft of niet, maakt weinig uit. U blijft toch wat u bent. Als u een chip hebt ingebouwd bent u aan de mogelijkheden van die chip gebonden, maar u moet er wel één ding bij onthouden. Er zijn zeer veel keuzemogelijkheden in die chip. De wijze waarop die geactiveerd worden, wordt òfwel bepaald door omstandigheden buiten u dan wel door het ikbeeld, de ik-drang, die nú bestaat en waar beiden elkaar in evenwicht houden.

Je kunt niet zeggen dat er een bijzondere pressie bestaat omdat je het grootste deel van de gebeurtenissen nog rationeel kunt verklaren en je eigen eenzijdigheid daarbij over het hoofd pleegt te zien. Ik dacht dat ik het nu duidelijk had gemaakt. Je moet gewoon aanvaarden wat er is, prettig of niet. Elke dag moet je van daaruit verder gaan. Maar niet iedereen kan daarbij dezelfde weg volgen omdat iedereen

een andere persoonlijkheidsstructuur heeft. De persoonlijkheidsstructuur is bepaald door geestelijke waarden die in u bestaan.

Punt één dus wat u uit vorige incarnaties impregneert als het ware door erfelijke mogelijkheden. Daarnaast hebt u uw erfelijke beperking. Dan krijgt u een maatschappelijke conditionering en binnen die conditionering krijgt u nog uw maatschappelijke sociale en andere omstandigheden. En dat alles te samen beperkt het keuze element. Maar het blijft bestaan en de hoofdkeuze richting wordt bepaald door wat u eens tot incarneren heeft gebracht. De basis van uw incarnatiedrang.

+ Mag ik daar ook wat over vragen? Is er ook een mogelijkheid dat de ouders van een toekomstig kind, laten we maar plastisch zeggen, uitzoeken of gaat het altijd uit van het toekomstig kind dat zijn sociale milieu uitkiest.

- Ja, u vraagt zich eigenlijk af of er een soort Hema in de sferen is waar vaders en moeders tegen verschillende prijzen ongetwijfeld, het voor hen passende exemplaar kunnen aanschaffen. Dat bestaat niet.

Je moet het zó zien. De ouders vormen een bepaalde harmonie. Die harmonie speelt vooral een heel grote rol laat ons zeggen de dagen voor de conceptie en de eerste drie tot vier weken daarna. Die sfeer bepaalt wat in de geest harmonisch is met u. Uit de genen die harmonisch zijn met u zal er dan één de incarnatie keuze maken en zodra die keuze gemaakt is kunnen anderen niet gemakkelijk daaraan komen.

Het is mogelijk dat zo'n incarnatie keuze wordt verworpen. Omdat de sfeer te sterk is veranderd en kan dan worden overgenomen door een ander, het kan ook dat het niet wordt overgenomen en het resultaat is dan een spontane afdrijving, een spontane abortus dus. Er zitten dus allerlei elementen bij, maar de ouders kiezen hun kind niet uit omdat ze niet in staat zijn als mens geestelijke harmonische waarden te beseffen. Ze kunnen wel een harmonie opbouwen waarbij hun geestelijke persoonlijkheden dan een aantrekkingskracht hebben voor bepaalde typen van geesten.

Je kunt misschien de soort nog uitzoeken op die manier, maar de persoon niet, tenzij... u ziet er zijn altijd uitzonderingen hier, tenzij er een affiniteit bestaat tussen die persoon en de geestelijke persoonlijkheden die de conceptie mogelijkheid scheppen. In dat geval zal de affiniteit een reeds tevoren bepaalde harmonie veroorzaken. Waardoor de kans dat een ander van de incarnatie mogelijkheid gebruik maakt, zeer klein is. Voldoende? Ik geloof dat we langzaam maar zeker met de "hutspot" kunnen ophouden.

+ Ja, ik had nog wel iets te vragen over een meditatie, maar het is een erg lange vraag.

- Doet u die dan na de pauze. Ik had u na de hutspot nog wel een klapstuk willen geven maar misschien mag ik u dit zeggen:

Wanneer je zoekt jezelf aan jezelf te verklaren

begin je jezelf omtrent jezelf te bedriegen.

Wanneer je jezelf aanvaardt zoals je bent en kijkt naar je mogelijkheden begin je jezelf te verwerkelijken. Wanneer je daarbij je aangevoelde harmoniën inderdaad weet te gebruiken en metterdaad, dan vervul je jezelf en het is daarmee dat je de oplossing vindt van de zin van het menselijke leven. Je maakt als het ware geestelijk promotie.

Je moet nooit denken dat er maar één waarheid is. De waarheid die bestaat is zo àlomvattend en zo onoverzichtelijk dat elke waarheid meer mens en wat dat betreft ook een geest vaak kan bevatten, maar "deel waarheid" is. Alles wat tesamen bestaat is een waarheid, maar

die waarheid wordt misvormd, doordat wij delen daarvan boven andere delen daarvan verheffen. Je kunt niet zeggen dat je beter of slechter bent dan een ander. Je kunt zeggen: "ik ben ik, ik moet mijzelf waarmaken want dit is juist voor mij en bevestigt innerlijk aan mij dat ik juist ben en leef."

Maar ik denk dat je daarmee dan heel vaak komt tot prestaties die anderen niet helemaal begrijpen. Dat je vaak denkbeelden koestert die voor anderen onoverzichtelijk zijn of op zijn minst genomen fantastisch, terwijl ze bij jou behoren en deel uitmaken van wat je bent. Jezelf zijn is één van de belangrijkste dingen dat voor de mensen op aarde bestaat. Dat wil niet zeggen: aan jezelf verklaren waarom je de dingen doet, maar de dingen zó doen dat je ze innerlijk steeds bevestigd voelt.

Je kunt als mens nooit zo leven dat de hele wereld tevreden met je is. Maar je kunt als mens wel zo leven dat je steeds vrede in jezelf ervaart. En voor een geest geldt eigenlijk precies hetzelfde. Wanneer ik in al wat ik ben en doe, beleef, voortdurend getrouw ben aan datgene wat in mij bestaat, hetgeen wat mijn ik misschien vormt, dan is er in mij wat ik vreugde noem of je zou kunnen zeggen dat het mij goed gaat.

En hierdoor kan ik dan steeds grotere werelden benaderen, bereiken, ^vbegrijpen. Het groeiproces maakt mij niet rijker, maakt mij alleen maar meer deel van de grote lijnen, in plaats van de details. En al die dingen waar u zich druk over maakt, Aquarius en al die andere dingen zijn ongetwijfeld interessant op uw niveau. Maar wat is Aquarius anders dan één cijfertje op een klok waarbinnen het zonnestelsel voorlopig maar als wijzerplaat moet worden aangeduid.

Wat is tijd anders dan verwisseling van besef, van toestand in een ruimtelijke voorstelling. De dingen zijn vaak veel eenvoudiger dan je denkt. Als je alles wilt verklaren dan kom je zo ver dat je de werkelijkheid uit het oog verliest en niet meer begrijpt wat je doet. Op het ogenblik dat dit gebeurt schiet je ten aanzien van jezelf, je menselijkheid en je taak als geest in de mensheid te kort. Probeer dat te voorkomen.

Aanvaard wat is, maak er het beste van en leef met de krachten die je gegeven zijn. Stel je niet voor dat je wonderen moet gaan doen, maar laat van je uitgaan wat je vindt dat op een ogenblik noodzakelijk is. Op die manier bereik je iets, op een andere manier nooit. En uiteindelijk, uiteindelijk is een heel mensenleven voor de werkelijke persoonlijkheid niet belangrijker dan vijf omlopen van de secondenwijzer op de plaat van een uurwerk.

Een korte spanne tijd binnen een geheel dat nog lang niet is afgelopen. Besef dit en vind er vrede mee. Dan zul je ontdekken dat het leven steeds intenser kan worden. Dat het, ondanks alles steeds meer licht en een gevoel van vrede brengt. Dan zul je ook ontdekken dat je steeds meer wat er in je bestaat en in je leeft en door je gaat met anderen kunt delen zonder hun er gelijktijdig mee te belasten.

Dit zijn zo'n paar van de gedachten die bij mij opkomen als ik uw vragen zo eens naga, wanneer ik zo denk wat het moet zijn om mens te zijn. Oh, ik ben het geweest, maar ik ben er teveel van vergeten. En met al die dingen hoop ik u één ding duidelijk te hebben gemaakt: Negatief is ontkennen van jezelf, positief is bevestigen van jezelf, maar niet ten koste van alles, maar als een erkenning van zinrijkheid van wat je bent, doet en kunt beleven. Mag ik u dan toewensen dat u op dit terrein veel kunt meemaken en beleven en uiteindelijk wanneer u bij ons komt zover gegroeid bent dat u geen behoefte meer hebt om naar de aarde terug te keren, zelfs niet als wonderkind! Goede avond.

Bedankt voor het klapstuk!

Einde eerste deel.

Groesbeek 27 maart 1990. Tweede deel.

Goede avond

Hebt u vragen?

+ Ja ik heb een paar vragen naar aanleiding van een meditatie over genezing, die jaren geleden naar voren is gebracht. Daar komen een paar woorden in voor die mij niet helemaal duidelijk zijn. Het begon met: ik ben deel van kracht en dan komt er een gegeven moment- praat ik hard genoeg? nou, kan harder- en dan komt de zin: er is niets dan kracht en die kracht met mij. Het bestaan zonder definitie, het bestaan uitgedrukt als een kracht en die kracht als deel van u zelf.

+ Dus voor het zijn zou je ook kunnen zeggen de essentie, het wezen. Wordt dat daarmee bedoeld?

- Gaat u maar eens verder. Uitdrukking van het zijnde. Het zijnde wordt vaak aangeduid als God. Het is dus het onbekende, het onbeperkte. Het zijn is de uiting daarvan waarin en waardoor en waaruit we leven en de kracht van dat geheel is deel van onszelf, zoals wij deel zijn van die kracht. Dat is eigenlijk de theorie.

+ En dan gaat het iets verder, ik zal het maar even helemaal voorlezen: er is niets dan zijn en die kracht met mij. Deze kracht maakt alles juist, de scheppende kracht van het Heelal. Deze kracht geeft mij de kracht die ik nodig heb nu en voor alle tijd dat ik eraan denk een onmetelijk vermogen, dat elke cel van het lichaam kan betreffen, kan richten, kan vernieuwen, kan al dat onecht en onjuist is verdrijven en verbreken.

Er blijft niets over dan de zuiverheid van het Witte Licht. De zuiverheid van het Witte Licht. Zou je daar achter kunnen zetten: waarin alles juist is?

- Ja en nee. Alles juist- dan heb ik het idee zoals ik alles juist vind. De reinheid van het Witte Licht dat betekent de absolute evenwichtigheid binnen de kracht, vervulling van de bedoeling- zó zou je het misschien moeten zeggen.

+ Juist, het ging hier om kanker.

- Ja en daar kun je misschien iets tegen doen, tènzij- en dat is nu weer de reinheid van het Witte Licht- deze kwaal deel is van of essentieel is voor de ontwikkeling van de persoon in kwestie. Alles juist maken wil niet zeggen alles beter maken zoals je het zelf ziet. Of zou willen.

Dat wil zeggen de meest juiste of in het geheel best passende oplossing zo snel mogelijk bereiken.

+ Dan hebben we de zin: de zuiverheid van het Witte Licht totdat ik in de totaliteit van deze uitwisseling van kracht - welke uitwisseling van kracht?

- De uitwisseling tussen de totaliteit -het Witte Licht- en uw eigen ik, ikbesef, deze beiden dus, door aanvaarden in uzelf als het ware vervuld wordt.

Dus je moet uit de gebeurtenis en het Witte Licht datgene in jezelf ervaren waardoor je de juiste oplossing kunt aanvaarden, ook wanneer ze buiten je voorstelling ligt. Kunt u het volgen?

+ Ja, ik doe mijn best.

- Ik moet u termen verklaren als Wit Licht en dergelijke. Weet u wat dat betekent?

+ Ja, dat verschijnt op een moment...men zegt: Jezus zit in het Witte Licht.

- Ja, met andere woorden in een vorm van absolute evenwichtigheid en volmaaktheid, die dus geen vormuitdrukking van node heeft. Dus dat Witte Licht omvat veel meer dan jezelf normaal kunt omvatten.

Maar wanneer je nu werkt op deze manier en mediteert op deze manier, moet je de kracht, de reine kracht, de zuiverheid zonder verdere definitie of bijbedoeling of omschrijving van dit Witte Licht, de volmaaktheid als het ware in jezelf aanvaarden en door die aanvaarding het mogelijk maken dat wat jij bent met je probleem als het ware deel is van het witte Licht. Het is een uitwisseling. Daaruit ontstaat dan een kracht die niet alleen van je uitgaat, maar een kracht die ook in je neerdaalt. Is het nu duidelijk genoeg?

+ Ja, hartelijk dank.

- Ja, als ze formeel beginnen met zo'n onderwerp dan kom je er nooit uit. Dat is met meditatie zo, met belastingformulieren, met alles.

+ Zou het er niet op neerkomen dat als je in staat bent om volledig te accepteren en op je afkomt en wat er is, dat je op dat moment in het Witte Licht komt? Maar dan ook volledig, zonder voorbehoud.

- Als je zonder voorbehoud opgaat in de bedoeling van het geheel, wordt je zelf een exponent van het Witte Licht zolang je vorm behoudt op aarde. Dan wordt je dus een soort Boeddha, een adept of hoe je het noemen wilt. Maar dan wel een hele hoge.

+ Jawel, maar dat is maar een moment opname, ik geloof niet dat je dit lang volhoudt....

- Het is een moment-opname en dat wil niet zeggen dat je continu die staat behoudt. Heb je de verbinding eenmaal gemaakt, dan blijft ze wel regelmatig terugkomen en dat is de aardigheid.

+ Ik heb toch nog wat ontdekt. Het trof me als u zegt in de meditatie: waarin alles juist is. Dan betekent dit dat dat juist slaat op de erkenning van een hoger wezen. Je zegt dat je wilt genezen met deze kracht.

- Ja nou, dat is toch heel logisch, je wilt toch genezen? Maar genezen is lang niet altijd een kwaal beter maken.

+ Ja ja, dat bedoel ik nu juist.

- Dat is nog door Jezus verteld hè. Het is wel lang geleden, maar ja. Er was een blind meisje, dat zat altijd in de misère. Jezus kwam bij haar en genas haar, maar ze kon niet zien. Ze was van binnen blij en elke avond zong ze voor de mensen van het dorp. Kijk, dat is ook een vorm van genezen, van juist maken.

Het beroerde is dit: leven is een vervolgoroman en wat u als leven beschouwt, dat is één aflevering van een misschien wel eindeloze serie. En dan zegt u wat hier nu gebeurt dat moet afgerond zijn en dat moet zó zijn. Maar de ander die al bezig is met de volgende aflevering zegt: nee, hier moet dat probleem ontstaan en daardoor krijgen we de verwikkeling van het volgende en dan wordt het beter. Begrijpt u?

De eerste is toen uitgekomen in 1870. Het waren mooie dingen, eindeloos door. Elke twee weken en later elke week nieuw. En weer een verhaal over dezelfde persoon. Nou, als één mens op aarde al de ellende moet hebben van zo'n figuur uit zo'n keukenmeiden roman, die zou allang gecrêpeerd zijn onder ons gezegd en gezwegen. Maar in die keukenmeiden roman worden een aantal problemen opgebouwd en er zijn er een paar bij die goed zijn.

Ik wil niet zeggen literair, maar qua opbouw. Het probleem van een jaar lang afleveringen misschien, wordt samen gévat en dat maakt het einde ervan, waarschijnlijk nog anderhalf jaar, plotseling volledig logisch. Alles wat gebeurd is in het verleden heeft een functie gekregen. Er zijn er een paar die hebben die dingen geschreven. Ze zijn natuurlijk niet meer leesbaar tegenwoordig, maar goed ze zijn er dan toch geweest. Maar de ellende van deze t.v.ellende is dat de mensen

zozeer aan de ellende verslaafd zijn, dat ze teleurgesteld zijn als er een oplossing komt.

+ Eigenlijk wel ja, want dan is het verhaal uit.

+ Ik was vanmiddag op bezoek bij iemand die ook lid is van de O.d.V. maar hier niet kan komen. Zij had iets gelezen in de Nwe Rotterdammer over een wereld leraar Matraya, die op het ogenblik naar voren treedt. Weet u er iets van?

- Het zal wel een 1 april mop zijn. De komst van Mataya is geloof ik door de groep die zich daar mee bezig houdt al wel zes keer aangekondigd. Het is niet als een grap bedoeld maar elke keer zeggen ze dat het zo en zo zal gaan en gaat het even anders....ja hij kon niet, hij was verhinderd door een boze macht of wat anders. Ach, anderen hebben al zes keer de ondergang van de wereld aangekondigd. En dan gaan ze weer rustig verder.

Het is u misschien opgevallen dat heel veel Jehova's getuigen tegenwoordig veel minder spreken over het nabij zijnde einde van de wereld. Het leeft nu weer een beetje op. Waarom doen ze dat? Omdat ze twintig keer hebben gezegd.....en dan begint de ondergang. En die kwam niet. Maar nu komt er wel iets en ze hebben het niet voorspeld! Begrijpt u? Dat soort dingen kom je zoveel tegen. Er is een man geweest die ook als een nieuwe wereldleraar hiet rondtrok in een pij met een kruis en zo, volle zeilen, tamelijk hoge entrees. Op het ogenblik is hij wereldleraar af en hij woont wel in een mooie Italiaanse villa.

Ik zou het zó zeggen: wanneer een grote meester een vliegtuig nodig heeft, is hij geen meester, want anders vloog hij wel zonder. Zo moet je dat rustig bekijken.

+ Mag ik even vragen over die wereldleraar. Wanneer was dat?

- Ongeveer '62.

+ Daar heb je hier verder toch nooit van gehoord.

- Er is wel over gepubliceerd, onder andere in Times en in News week. De Amerikanen hebben er dus over gepubliceerd. De man is echter verdwenen omdat hij wilde voorkomen dat er een cultus van werd gemaakt. Hij wilde dus niet naar Amerika gaan en ook niet voor elke dag van het jaar een andere Cadillac hebben of zo iets. Hij wilde gewoon dat de mensen anders gingen denken.

+ Wie geeft hem die naam van wereldleraar?

- Die geeft niemand zo iemand. Leraar is dus geen titel maar een functie. Je moet het zó bekijken: de wereld is alleen het wezen, ja natuurlijk veel trager dan u, anders zou hij veel te veel last hebben van vlooiën die menselijk ronddolen. Die wereld heeft dus trage gedachten. Nu komt er een wezen, een mens of een geest die met die gedachten in harmonie is en die uit kan drukken wat de waarde en de wijsheid is van de aarde in haar relatie met de zon, de planeet en al de geestelijke dingen.

Op zo'n ogenblik wordt er een mens geboren die deze kennis in zich draagt en die op een gegeven ogenblik op zijn eigen manier in termen van de mensen waar hij mee te maken heeft, begint die dingen te verbreden. Hij doet dat niet door een religie te stichten, hij doet het gewoon door een aantal mensen in te wijden als het ware in die gedachten-gang en hen dan de taak te stellen om dat in hun eigen omgeving als het ware door te laten werken. En dat gaat allemaal goed.

Ja, je hebt wel eens mensen die pech hebben, hè. Jezus bij voorbeeld had Paulus. Hij had die tentenmaker met rust moeten laten, geen verblindend licht. Dan waren er meer christenen geweest, nu is er alleen christendom. Maar Jezus heeft Paulus toch helemaal niet gekend? Nee, daarom dacht hij natuurlijk dat hij zijn eigen systeem van "leraren" orde handhaven, discipline handhaven dat hij in de tempel geleerd had, dat hij dat even op het christendom kon overzetten

zonder te begrijpen dat Jezus juist het einde van het oude verbond wilde, geen vernieuwing dus. Wat heeft hij dus gedaan? Hij heeft van een leer die los wilde staan van het Judaïsme zonder het als een poligine te verloochenen een voortzetting gemaakt van het Judaïsme voor niet-joden.

+ Zou het eigenlijk beter geweest zijn voor de leer van Jezus als Paulus er helmaal niet geweest was.

- Dat zou veel beter geweest zijn en het is ook begrijpelijk dat in de kerk iedereen weer terug grijpt op Paulus, paulus, paulus. Maar ik moet zeggen, de man zelf kan ik bewonderen. Hij heeft ontzettend veel geleerd, ontzettend veel gedaan. Maar hij kon niet loskomen van zijn eigen angsten, van zijn zelfverwijf en hij kon ook niet loskomen van het idee van een tempelheerschappij.

Een hiërarchie. Maar als je kijkt hoe dat allemaal is gegaan.

+ Heeft Jezus niet kunnen zien wat er zou gaan gebeuren?

- Hij heeft het gezegd. Want ik ben niet gekomen om ulieden de vrede te schenken, doch het zwaard. Hij heeft in zoverre pech gehad dat zijn leer misschien minder goed verbreid zou zijn, maar wel veel intenser beleefd als er geen Paulus en uiteindelijk een Paulinisme was gekomen.

En het hiërarchistisch denken ^{van Paulus} was op zichzelf ook nog niet kwaad in die tijd van de eerste christenen. Maar het gaf wel direct een handvat aan iedereen die in de kerk macht wilde. Dus, laat ik het zó zeggen: oorspronkelijk wisselde men de broederschapkus (de Agaven) toen zeiden ze nee, want er is een oudere diaken en die heeft dus eigenlijk alles voor het zeggen. Dus, wat doen we? We kussen de broodplank, geven hem door aan de diaken en die kust hem dan ook en daarmee is dan onze broederschap.....

Toen kwam er een priester, die zei ja, alles goed, maar ik ga geen broodplank kussen, maak er maak er maar een kruisje van. En toen ging het kruisje rond om te kussen. En uiteindelijk zeiden ze ja, dat is veel te omslachtig en het slijt zo. Laat de priester het voor iedereen doen.

+ Dat zou zonder Paulus ook wel gebeurd zijn.

- Vergeet één ding niet. Wanneer dat later komt, ontstaan er een : groot aantal richtingen van denken en streven. Maar er ontstaat geen centrale macht. En de macht die Paulus heeft gelegd bij de bisschoppen, heeft indirect geleid tot de macht van de bisschoppen en priesters achter Constantijn, dus in het Oost-Romijnse Rijk en gelijktijdig tot het opgeëiste primaat, dat overigens pas 100 jaar daarna is toegekend van Rome, als de zetel van Petrus.

Daardoor ontstonden er dus allerlei kerkgenootschappen die eigenlijk versmolten werden tot één macht en zodra een macht een politieke macht is of een economische macht of een legermacht, dan is alle menselijkheid eruit verdwenen. Dan ontstaat er discipline voor in de plaats. Het uiterlijk is dan feitelijk alleen maar belangrijk zover als het de herkenning van de discipline betreft, terwijl al het andere zo...ja, laat maar. zolang wij maar onze macht kunnen uitoefenen.

Dat doet men dan met de beste bedoeling waarschijnlijk, maar per slot van rekening...Ze hebben nu allemaal een kromstaf, maar wat was het oorspronkelijk? Een schepers staf. Waarom? Om met kluiten te gooien. Kijk, die staf is nu weg. Mensen die macht begeren en tot het publiek spreken, hanteren de kluiten nog steeds. Ik zeg dat helemaal niet om het christendom af te breken, maar in feite zeggen ze nu:

wanneer je gelooft, ben je behouden en wat je doet moet je dan maar rouwmoedig bekennen.

Het is zo: je moet leven uit de Christus zoals die ook in jou beleefd wordt. Dan heb je te maken met de werkelijke kracht met witte Lichten, dan heb je te maken met de totaliteit. En dan heb je niet meer te maken met krachtverhoudingen. Daarom zijn er ook een aantal apostelen waar je geen pest meer over hoort. Die zijn boos, kwaad weggelopen. Eèn ervan is later stichter geworden van de Ambrozijnse kerk en van nog een ander wordt het verteld dat hij een christengemeenschap ergens in India heeft gesticht, maar daarvan weet niemand zeker of het waar is.

+ Maar welke wereld leraar heeft dan meer geluk gehad, want ik denk dat al deze verhalen hetzelfde uitmonden.

± Ik denk dat de laatste aardig geluk heeft gehad omdat hij ondanks alles de reddende en matigende invloed waarmee hij in het nabije en het verre Oosten werkzaam is, de basis heeft gegeven van waaruit ze zich nu verbreidt.

En als we ons realiseren hoe dat gaat, moeten we aannemen dat het ongeveer na zijn optreden nog werkzaam kan zijn. Maar omdat hetgeen Leer is, bij de Hindoes niet, bij de Moslims niet, zal het op weerstand stuiten. Het zal een aanvulling vormen, niet een conflict, een aanvulling van de bestaande macht.

+ Is hij gestuurd van gene zijde of heeft hij daar zelf voor gekozen?
- De taak was er, hij was harmonisch met de krachten die op dat ogenblik uitstraalden en zichzelf daardoor laten incarneren. Hij heeft het dus zelf gedaan, maar door die harmonie was hij gelijktijdig ook wel weer een gezondene. Voor een wereldleraar geldt dat. Een wereldmeester, dat is een beetje anders. Die was hoofdzakelijk uit een harmonie in de sfeer geïncarneerd op aarde en heeft ook op zijn manier het één en ander gedaan, maar ik denk niet dat dat zo blijvend is als van de wereldleraar.

Een meester heeft dus een bepaalde bereiking en de nadruk ligt op de bereiking die hij als mogelijkheid probeert te brengen. De wereldleraar is degeen die de totale waarheid formuleert en dus overbrengt zodat de mensen weer begrijpen wat ze vergeten zijn. Dat is het verschil.

+ Heeft de O.d.V. die gedachtengang ook verbreid?

- Ja, natuurlijk. We hebben dat soms geprobeerd.

+ Kun je er bij een volgende bijeenkomst naar vragen?

- U kunt er naar vragen, maar ik weet niet of u antwoord krijgt ja dan nee. Als u het mij zou vragen dan zou ik zeggen: kijk, de O.d.V. is indertijd haar eigen weg gesukkeld, is toen samen gaan werken met de Witte Broederschap en is daar uiteidekijk praktisch in opgegaan en in die tijd heeft ze getracht om het geestelijk werk voort te zetten van meesters en andere figuren, voor zover dat in haar verbreidingsgebied mogelijk was.

Dàt kun je wel zeggen. Maar uiteindelijk zijn we dan de postbestellers die andermans briefje komen aanreiken.

+ Jawel, waar het mij om gaat: deze wereldleraar heeft dus een bepaalde kennis zo gecompriimeerd dat hij het kan óverbrengen. Die overdracht is bij de O.d.V. bekend.

- Is bij de O.d.V. bekend en is ten dele -let wel ten dele- ook verwoord door ons. We moesten daarbij heel voorzichtig zijn omdat niet iedereen... ach laat ik het zo zeggen, je geeft toch ook geen geladen pistool aan een idioot om mee te spelen? Aangezien in de leer van beiden elementen schuilen van een nieuwe beheersing en een nieuwe benadering van het bestaan, inclusief de wereld, zou dat soms enorme

gevolgen kunnen hebben en misschien heel gewelddadige gevolgen wanneer de mensen die het kennen hun kennis zouden willen gaan gebruiken en daardoor in conflict komen met anderen.

+ Maar in India vertelt hij het dus wel.

- Er heeft inderdaad in India en in Pakistan ook trouwens en nog wel in andere gebieden, gemeenschappen gesticht en aan hen die kennis overgedragen. Dat staat ook heel duidelijk in de publicaties die wij daarover hebben mogelijk gemaakt. Het is niet opgenomen in "De Meesters spreken" omdat dit niet valt onder de uitspraken die men belangrijk vond toen met dat selecteren. Het is buiten ons om.

+ Het punt is namelijk: in het eerste gedeelte is een vraag gesteld die enigszins in deze richting tracht te komen, namelijk leven in ons levensmilieu en met ons levensmilieu.

- Nou kijk, u kunt niet leven als mens zonder uw milieu. Uw levensmilieu is het geestelijk klimaat wat u schept terwijl u uw milieu ondergaat en daaraan kunt u zich eenvoudig niet onttrekken. Het enige wat je kunt doen is in jezelf een zodanige harmonie zoeken dat je je levensmilieu als een normaal verlengstuk van jezelf kunt accepteren. En daardoor jezelf kunt blijven en vanuit jezelf dus gelijktijdig het harmonische element in dat milieu meer kenbaar kunt maken.

+ Daar ben ik het volkomen mee eens, maar als je dit bij andere mensen overbrengt dan zeggen ze dat je dus voor de waanzin capituleert. Wat moet je daar op antwoorden?

- Ik zou zeggen: waarom niet? Er wordt voor zoveel waanzin gecapituleerd. Kijk naar Thatcher, kijk naar Lubbers, kijk naar Bush, ik zou zeggen, waarom niet? Kijk naar Gorbatsjof, allemaal mensen die hele mooie dingen zeggen en van u vragen dat u zult capituleren voor hun eigen interpretatie daarvan.

+ En moet ik dat dan doen?

- Hoeft u helemaal niet, dat is nu het grote verschil. Wij zeggen dat het niet hoeft. Zij zeggen dat het onvermijdelijk is. En waanzin? Wat is waanzin? Waanzin is uiteindelijk niets anders dan het beleven van iets dat voor anderen zo niet bestaat. Dus een helderziende is een waanzinnige of een fantast. Maar iemand met zeer grote problemen op allerlei gebieden die toevallig daardoor ook bericht krijgt voor de problemen van anderen en daar een systeem van maakt, nou ja, die wordt bijna heilig verklaard. Simon Freud hè.

Freud was een man met complexen zo groot, dat een ander die bij hem kwam om hulp, daar maar een heel klein kind bij was. Maar hij heeft een systeem en dan is daarmee iets geschapen dat misschien goed kan zijn omdat de psychologie en de psychiatrie uiteindelijk van een aanvaarding moet leren uitgaan. Het is niet: hoe kan ik iemand aanpassen aan wat anderen goedvinden, maar hoe kan ik iemand ertoe brengen zichzelf te aanvaarden, zonder daardoor gelijktijdig in conflict te komen met die ander.

+ Het is wel leuk.

- Het is waarschijnlijk raak en als het raak is vindt iedereen het leuk. Behalve wanneer het hemzelf betreft, tenminste dat is mijn ervaring.

+ Bestaat er eigenlijk vanuit de Schepper een bepaalde hoeveelheid geest? Die dus in de kringloop is? Of breidt zich dat steeds maar uit?

- Nou, ik mag in de eerste plaats zeggen dat het geen stomme vraag is, maar wat u zegt is natuurlijk een vraag, waarop geen reëel

antwoord mogelijk is. Wij weten dat er een bepaalde hoeveelheid bewustzijn bestaat, die zich als geest manifesteert. Maar of daar nog wat bijkomt of misschien ergens anders nog wat afgaat, is voor ons, die nog geest zijn, niet constateerbaar. We kunnen niet zeggen dat het zich uitbreidt, we zeggen wel dat het steeds verandert.

+ We zeggen: het is nog geen tijd.

- Ja natuurlijk, degenen die nog een persoonlijke vorm hebben, die zich als het ware afzet tegenover het andere in plaats van deel te zijn van het geheel.

+ Ik hoorde van de week op een cursus iets over twee delen

- Theoretisch is het mogelijk, het is niet erg waarschijnlijk. Een samensmelting komt wel voor. Dat weten we. Maar of je nou meer delen... ik weet het niet. En stel je voor, elke keer zo'n deel weer in delen geïncarneerd. Het wordt een levende legpuzzel. Voor iemand kan dat een begrip zijn dat voor die persoon waar is. En wat is waarheid anders dan ons besef van een werkelijkheid die we niet begrijpen. Van mij mag het, maar ik voor mij vind het dus niet aanvaardbaar.

Omdat we weten dat twee waarden zodanig harmonisch zijn dat ze elkaar aanvullen dat ze dan wel in essentie blijven bestaan, maar dat ze dus tegenover de buitenwereld een eenheid vormen. Dat is versmelting. Maar die eenheid wordt dan als één persoonlijkheid en één geest en één bewustzijn gewaardeerd. Door ons. Maar het is onze waardering die bepalend is. Ik geloof dat dat iets is dat de mensen nog niet helemaal door hebben. Het is onze waardering die de dingen hun betekenis en waarde geven. Niet hun wezen. Over het wezen weten we heel weinig.

+ Als ik nou een klein steentje heb, moet ik dan aannemen dat ik misschien een klein gedeelte van een ... misschien toekomstig wezen heb?

- Dat is mogelijk, dat ligt eraan. Niet alle steen is namelijk beziel, wel de aarde als geheel. Maar zodra in die steen

+ In dit verband

- Ja maar we hebben entiteiten die zich bezig houden met bepaalde rassen en om dat te kunnen doen moeten ze dus hoger staan dan de delen van het ras waarvan ze het meest juiste beeld of de verdere ontwikkeling proberen te bevorderen. En die wordt toch uiteindelijk gebonden aan de materie en toch wel een hogere vorm. Wij kunnen niet zeggen bij voorbeeld dat een walvis wijzer is dan een mens. Ofschoon ik me soms wel eens afvraag.....

Er zijn wezens die op bepaald gebied de meerdere van de mens zijn. De mens is op praktisch alle gebieden de mindere van het één of ander op aarde/bestaand wezen. Maar er is één ding wat deze wezens niet hebben, het vermogen tot synthese. En daardoor kan hij meer zijn en veel meerdoen.

+ vraag over de grotere hersen inhoud van de dolfijnen.

- Ja, maar als ze het menselijk productief zouden maken dan zouden het geen dolfijnen meer zijn. En ze vinden het juist zo dolfijn om dolfijnen te zijn. Ze bezitten een eigen sociale samenhang, een eigen begrip en orde wiens vermogen dat van veel mensen te boven gaat. Ze hebben een taal hoewel die taal wat anders is dan een menselijke taal. Je zou dus kunnen zeggen dat ze een bewust op aarde levende soort zijn.

+ vraag of zij de mens te boven kunnen

- Nee, tenzij de mens onder water zou kunnen leven hun hele leven lang. Een weekje onder water dat komt bij iedereen wel eens voor in zijn leven. Ik denk dat je het zó moet zien: in een milieu van water, van de oceaan leven ze en hun hele bestaan is op de wisselwerking en de stroming daarvan opgebouwd. Zoals ook een groot gedeelte van hun gedrag en hun taal daardoor verklaard wordt alsook hun aanvoelingsvermogen daarbij een rol speelt.

Ze kunnen dus eigenlijk de mensenwereld niet helemaal begrijpen. En als nu de mensheid op aarde helemaal zou verdwijnen, dat is onvoorstelbaar, maar goed en de dolfijnen omdat ze zo lang onder water kunnen blijven, die zouden dus blijven voortbestaan, dan zouden ze waarschijnlijk een tijd lang aan de top van de hiërarchie van het leven op aarde staan.

Bewustzijn kan groeien maar ze zijn niet geschikt zou ik willen zeggen voor industrialisatie. Ze hebben dus geen mogelijkheden dan geestelijke waarden te hanteren. En daardoor zijn ze met een mens niet te vergelijken en zouden ze met al hun herseninhoud niet als mens kunnen leven, terwijl een mens een groot gedeelte van die wereld van een dolfijn niet eens kan begrijpen.

+ Ze kunnen dus wel verder zijn.

- Ze kunnen qua bewustzijn verder zijn en dat komt ook wel voor denk ik. En juist wanneer zij een hoger bewustzijn hebben dan een mens zullen ze nooit als mens bewuster zijn. Dat wou ik er alleen maar even bij vermelden. We beginnen zo langzamerhand aardig door de tijd heen te raken. Iets voor het schone woord. Bewustzijn?

Wanneer ik van bewustzijn spreek, ben ik mij dan bewust?

Want wetend de onwetendheid in mijn zijn bewust

voel ik mij in en buiten tijd misschien alleen een factor van een kracht die ik niet beseft en toch wel dien. Ik zoek mijzelf eeuwigheid omdat ik niet besta, niet meer begrijp

ook

Bewustzijn

Wanneer in van bewustzijn spreek, ben ik mij dan bewust?
Want wetend de onwetendheid in mijn zijn bewust
voel ik mij in en buiten tijd misschien alleen een factor van een
kracht die ik niet beseft en toch wel dien.
Ik zoek mijzelve eeuwigheid omdat ik niet besta, niet meer begrijp
en wil dan ook mijzelve zijn en geef daarvan reeds blijk
door steeds te verwerpen wat rond mij bestaat, niet één te zijn.
Zodat ik eens versta wat niet ik betekend heb en niet ik kan
zijn en allen tezamen in één stem mij spreken.
Om werkelijk te leven moet ik geloof ik mijn eigen grenzen verbreken
en dat vrees ik nog zeer, want ik wil ik zijn.
Met de hoogste kracht en de hoogste waarde,
de beste kracht die leeft in de geest en de sterkste kroon op aarde.
Maar bewustzijn, betekent het eigenlijk niet van het zijn bewust leven?
Maar wie van het zijn bewust zich is, behoeft niet meer te streven.
Hij kan aanvaarden wat bestaat en in zichzelf beleven
de juiste weg waarlangs dan uiterlijk hij gaat
zonder ooit de grens tussen zich en anderen te beleven.
Ik zoek naar kracht en werkelijkheid.
Ik zoek in de oneindigheid beheersing voor een ogenblik van tijd
maar kan ik, eeuwig als ik ben, zover ik mijzelve ken en goed beseft
ook de tijd beheersen?
Meester zijn van tijd, terwijl ik het zijn nog niet beseft nog niet beseft
de werkelijkheid van al mijn leven, al wat rond mij voort bestaat.
Laat mijn bewustzijn worden mij: bewust het zijn beleven,
dat vorm slechts ondergaat maar waar de zin van alle zijn ook
in ons is verweven.

Een stukje meditatie misschien, een beetje dichterlijkheid, desnoods
met een sausje van een zegening er overheen als je het wilt hebben.
Diep in jezelf bewuste werkelijkheid. Het is niet alleen: ken jezelf
maar wees jezelf. Jezelf zijnde, geef dat wat in je leeft over aan
al wat om je leeft, opdat je in jezelf beleeft wat zijn betekent.
Nou, daar kun je het wel mee doen dacht ik. En als het niet zo is,
klachten kun je bij het bestuur indienen en als het goed is, zeg het
tegen elkaar en denk erover na. Prettige Pasen en misschien ontmoeten
we elkaar nog wel eens. Misschien op aarde, op deze manier. Misschien
op een andere wereld op een andere manier, we zijn uiteindelijk
deel van een geheel, hè? Dan wens ik u desondanks een

goede avond.